HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כאן קודם גזר דין כאן לאחר גזר דין הכא נמי ביחיד וגזר דין דיחיד תנאי היא דתניא היה רבי מאיר אומר שנים שעלו למטה וחוליין שוה וכן שנים שעלו לגרדום לידון ודינן שוה זה ירד וזה לא ירד זה ניצל וזה לא ניצל מפני מה זה ירד וזה לא ירד זה ניצל וזה לא ניצל זה התפלל ונענה וזה התפלל ולא נענה מפני מה זה נענה וזה לא נענה זה התפלל תפלה שלימה נענה וזה לא התפלל תפלה שלימה לא נענה ר' אלעזר אמר כאן קודם גזר דין כאן לאחר גזר דין רבי יצחק אמר [א]יפה צעקה לאדם בין קודם גזר דין בין לאחר גזר דין וגזר דין דצבור מי מיקרע והא כתוב אחד אומר [1]כבסי מרעה לבך וכתיב [2]כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נכתם עונך לפני מאי לאו כאן קודם גזר דין כאן לאחר גזר דין לא אידי ואידי לאחר גזר דין ולא קשיא כאן בגזר דין שיש עמו שבועה כאן בגזר דין שאין עמו שבועה כדרב שמואל בר אמי דאמר רב שמואל בר אמי ואמרי לה אמר רב שמואל בר נחמני אמר רב יונתן [ב]מנין לגזר דין שיש עמו שבועה שאינו נקרע שנאמר [3][ו]לכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה אמר [ג]רבא בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בתורה אביי אמר בזבח ומנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בתורה ובגמילות חסדים [ד]רבה ואביי מדבית עלי קאתו רבה דעסק בתורה [ה]חיה ארבעין שנין אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים חיה שיתין שנין תנו רבנן משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתיה מתין בני י"ח שנה באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי אמר להם שמא ממשפחת עלי אתם דכתיב ביה [4]וכל מרבית ביתך ימותו אנשים לכו ועסקו בתורה וחיו הלכו ועסקו בתורה וחיו והיו קורין אותה משפחת [ו]רבן יוחנן על שמו אמר רב שמואל בר איניא משמיה דרב מניין לגזר דין של צבור שאינו נחתם והכתיב [5]נכתם עונך לפני אלא אע"ג שנחתם נקרע שנאמר [6]כה' אלהינו בכל קראנו אליו והכתיב [7]דרשו ה' בהמצאו [ז]התם ביחיד הכא בצבור [ח]ביחיד אימת אמר רבה בר אבוה [א]אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ [8]ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל [י' ימים] מאי עבידתייהו אמר רב יהודה אמר רב כנגד עשר לגימות שנתן נבל לעבדי דוד [ט](אמר) רב נחמן אמר רבה בר אבוה אלו י' ימים שבין ר"ה ליוה"כ: בר"ה כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון: מאי כבני מרון הכא תרגימו כבני אמרנא ריש לקיש אמר כמעלות בית [י]מרון [כ](אמר) רב יהודה אמר שמואל כחיילות של בית דוד אמר רבב"ח א"ר יוחנן וכולן נסקרין בסקירה אחת אמר ר"נ בר יצחק אף אנן נמי תנינא [9]היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם מאי קאמר אילימא ה"ק דברנהו לכולי עלמא ומייחד לבייהו כהדדי והא קא חזינן דלאו הכי הוא אלא לאו הכי קאמר היוצר רואה יחד לבם ומבין אל כל מעשיהם:

מתני' [ל][ב]על ששה חדשים השלוחין יוצאין על ניסן מפני הפסח על אב מפני התענית על אלול מפני ר"ה על תשרי מפני תקנת המועדות על כסליו מפני חנוכה ועל אדר מפני הפורים וכשהיה בהמ"ק קיים יוצאין אף על אייר מפני פסח קטן: **גמ'** וליפקו נמי אתמוז וטבת

דאמר

לגרדום. בית וועד שדנים בו נפשות להריגה: **ודינם שוה.** שניהם נתפשו על דבר אחד: **זה ירד.** מן המטה: **זה ניצול.** מן הוועד: **תפלה שלימה.** נתכוון: **אביי ורבא מדבית עלי אתו** כך שמעתי. ובשחיטת חולין פרק הזרוע (דף קלג.) אשכחן דרבא לאו כהן הוא ושמא אמו מבית עלי היתה. ויש גורסין רבה ואביי ומפרשי לה ברבה בר נחמני: **ויחיד אימת.** מצוי לו דכתיב בהמצאו: **כנגד עשרה לגימות.** עשרה עבדים שלח לו דוד כדמפרש בקרא (ש"א כה) ונתן להם סעודה אחת לפיכך נתלו לו עשרה ימים: **רב נחמן אמר אלו עשרה ימים כו'.** שהמתין לו הקב"ה שישוב ולא שב: **בר"ה כל באי עולם כו' כבני אמרנא.** ככבשים שמונין אותן לעשרן ויוצאין זה אחר זה בפתח קטן שאין יכולין לצאת כאחד: **כמעלות בית מרון.** הדרך קצר ואין שנים יכולין לילך זה בצד זה שהעמק עמוק משני צידי הדרך: ה"ג **ורב יהודה אמר שמואל כחיילות של בית דוד** והדר גרסינן **אמר רבה בר בר חנה כו': כחיילות של בית דוד.** וכבני מרון כבני חיילות של מלך. מרון לשון מרות ואדנות. וכך היו מונין אותם יוצאים זה אחר זה בצאתם למלחמה: **וכולן נסקרין וכו'.** ואע"פ שעוברין זה אחר זה: **אף אנן נמי תנינא.** דכולן נסקרים בסקירה אחת מדנסיב תנא דידן תלמודא למלתיה מהאי קרא היוצר יחד לבם: **ולבייהו מייחד כי הדדי.** כלבו של זה כך לבו של זה: **הכי קאמר היוצר רואה יחד לבם.** ואקרא דלעיל מיניה קא מהדר השגיח אל כל יושבי הארץ היוצר אותם השגיח יחד את לבם: **מתני' על ששה חדשים שלוחים יוצאים.** שקדשו ב"ד החדש ע"פ עדים כשראו את החדש ומודיעים השלוחין לגולה יום שקדשוהו אם ביום שלשים וחדש שעבר חסר או ביום ל"א וחדש שעבר מלא: **מפני הפסח.** והולכין השלוחין עד הפסח חוץ מן השבתות: **ועל אב מפני התענית.** והולכין כל שמונת הימים חוץ מן השבת: **על אלול מפני ר"ה.** מודיעים מתי התחיל אלול ועושין ר"ה ביום שלשים לאלול בגולה דרוב שנים אין אלול מעובר ואע"פ שספק הוא בידם שמא יעברוהו ב"ד אי אפשר להן לדעת ועל כרחן הולכין אחר רוב שנים ואם לא ידעו מתי התחיל אלול לא ידעו יום שלשים שלו: **ועל תשרי מפני תקנת המועדות.** לאחר שקדשוהו ב"ד לתשרי השלוחין יוצאין ליום המחרת והולכין עד מקום שיכולין להגיע עד החג ומודיעים אם עיברו ב"ד את אלול ואם לאו כדי שלא יהא לבם נוקפן ביוה"כ וסוכות: **פסח קטן.** פסח שני לטמא ושהיה בדרך רחוקה בראשון: **גמ'**

דאמר

כאן קודם גזר דין. בפרק בתרא דנדה (דף ע: ושם) משני נמי הכי והוה מצי לשנויי כדאמר להו קב"ה למלאכי השרת בפ' מי שמתו (ברכות דף כ:) ולא אשא פנים לישראל אני אמרתי ואכלת ושבעת וברכת והם דקדקו עד כזית עד כביצה ומיהו גם זה אמת שאף לישראל אינו נושא פנים אלא קודם גזר דין: **רבה ואביי** מדבית עלי קאתו. רבא חבירו של אביי לא הוה כהן כדמוכח בפ' הזרוע (חולין דף קלג.) והכא רבה חבירו של רב חסדא וכן משמע נמי בפרק בתרא דמו"ק (דף כח. ושם) דאמר רבא חיי בני ומזוני לא בזכותא תליא מילתא אלא במזלא תליא מילתא דהא רבה ורב חסדא תרווייהו צדיקים גמורים הוו מר מצלי ואתי מיטרא ומר מצלי ואתי מיטרא רבה חיה ארבעין שנין ורב חסדא חיה תשעין [מ]שנין וא"ת מנא ליה דמשום מזלא הוה דלמא משום דרבה אתא מדבית עלי וי"ל דאפ"ה אי לאו מזלא הוה מגין עליו זכות תורה וא"ת דהכא משמע דרבה לא היה לו זכות של גמילות חסדים והא אמרינן בפ' חלק (סנהדרין דף נח:) אמר ליה אביי לרבה מר הא תורה הא גמילות חסדים וי"ל דמ"מ אביי עסק טפי מיניה [נ]: **על** ניסן מפני הפסח. אבל על סיון מפני עצרת לא צריך דבעומר הדבר תלוי כדאמרי' לעיל (דף ו:) דתני רב שמעיה עצרת פעמים חמשה פעמים ששה פעמים שבעה: **ועל** אלול מפני ר"ה. מודיעים מתי מתחיל אלול ועושין ר"ה ביום שלשים לאלול בגולה וגם למחרתו כדמשמע בפ"ק דביצה (דף ה.) ובפ' בכל מערבין (עירובין דף לט. ושם) שהיו עושין שני ימים טובים של ר"ה מספק דלמא עברוה לאלול מ"מ אם לא ידעו מתי מתחיל אלול לא ידעו יום שלשים:

הואיל

מסורת הש"ס

א) [לעיל טז.], ב) יבמות קה., ג) [רבה צ"ל בה' עי' תוס' שבת כג: ד"ה גזרה ובדף ע: בתוס' ד"ה נודע וכו' וביבמות קה. איתא על נכון], ד) [גי' ע"י רבא], ה) [מו"ק כח.], ו) [בע"י וביבמות קה. ליתא מלת רבן], ז) [יבמות מט: קה.], ח) [יבמות מט: קה. וע"ש], ט) [בילקוט ליתא], י) [גי' ע"י חורון וכן בהרא"ש וברב אלפס ועי' סנהדרין לג: ועירובין כב:], כ) ר"מ מ"ז, ל) [לקמן כא:], מ) [ותרתין], נ) [וע"ע תוס' יבמות קה. ד"ה רבה ותוס' בכורות כו. ד"ה רבה],

עין משפט נר מצוה

צט א מיי' פ"ב מהל' תשובה הלכה ו סמג עשין טז:

ק ב מיי' פ"ג מהל' קידוש החדש הל' ט:

תורה אור השלם

1. כַּבְּסִי מֵרָעָה לִבֵּךְ יְרוּשָׁלַםִ לְמַעַן תִּוָּשֵׁעִי עַד מָתַי תָּלִין בְּקִרְבֵּךְ מַחְשְׁבוֹת אוֹנֵךְ: ירמיהו ד יד
2. כִּי אִם תְּכַבְּסִי בַּנֶּתֶר וְתַרְבִּי לָךְ בֹּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֵךְ לְפָנַי נְאֻם אֲדֹנָי יְיָ: ירמיהו ב כב
3. וְלָכֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עֵלִי אִם יִתְכַּפֵּר עֲוֹן בֵּית עֵלִי בְּזֶבַח וּבְמִנְחָה עַד עוֹלָם: שמואל א ג יד
4. וְאִישׁ לֹא אַכְרִית לְךָ מֵעִם מִזְבְּחִי לְכַלּוֹת אֶת עֵינֶיךָ וְלַאֲדִיב אֶת נַפְשֶׁךָ וְכָל מַרְבִּית בֵּיתְךָ יָמוּתוּ אֲנָשִׁים: שמואל א ב לג
5. כִּי אִם תְּכַבְּסִי בַּנֶּתֶר וְתַרְבִּי לָךְ בֹּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֵךְ לְפָנַי נְאֻם אֲדֹנָי אֱלֹהִים: ירמיהו ב כב
6. כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹהִים קְרֹבִים אֵלָיו כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קָרְאֵנוּ אֵלָיו: דברים ד ז
7. דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב: ישעיהו נה ו
8. וַיְהִי כַּעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגֹּף יְיָ אֶת נָבָל וַיָּמֹת: שמואל א כה לח
9. הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם: תהלים לג טו

מוסף רש"י

לגרדום. בנין אחד הוא לדון נפשות (ע"ז טז.). **בהמצאו.** משמע שאין מצוי בכל עת (יבמות קה.). **כמעלות בית מרון.** זקופין מאד ומעלה קצרה ומהלכין בה בזה אחר זה ולא שנים יחד (ערובין כב:).

רבינו חננאל

ואסיקנה גזר דין דיחיד נמי שאינו נקרע אע"פ שעשה תשובה, תנאי היא. כלומר, יש מי שאומר והוא ר' מאיר, שהתשובה מבטלת אפילו גזר דין דיחיד, ור' אלעזר חולק עליו. **פיר'** גרדו[ם][א] מושב השופט כ[ש]יושב לשפוט. **ר' יצחק** אמר לעולם יפה צעקה לאדם בין לפני גזר דין בין לאחר גזר דין. **ואקשינן** וגזר דין דצבור מי מיקרע, והכתיב כבסי מרעה לבך ירושלים למען תושעי, וכתוב אחר אומר כי אם תכבסי בנתר וגו', מאי לאו האי דכתיב נכתם עונך לפני [לאחר גזר דין. ופרקינן כאן בגזר דין שאין עמו שבועה כאן] בגזר דין שיש עמו שבועה דאמ' מניין לגזר דין שיש עמו שבועה, שאינו נקרע, שנאמר לכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה וגו'. **אמר רבה** בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בדיברי תורה. אביי אמר מתכפר נמי בגמילות חסדים. רבה בר נחמני ואביי תרווייהו מדבית עלי קאתו, וכתיב בבית עלי וכל מרבית ביתך ימותו אנשים, כלום אינם מאריכין שנים יותר מעשרים, רבה דעסק בתורה חייה מ' שנים, אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים חייה שיתין שנין. **ומשפחה** אחרת היתה מבית עלי שהיו מתים בן י"ח שנה, והלכו ועסקו בתורה וחיו כול'. **אמרו** משמיה דרב מניין לגזר דין של צבור שאע"פ שנחתם מתקרע שנאמר אשר לו אלהים קרובים אליו וגו'. איני, והכתיב קראוהו בהיותו קרוב. ופריק הא דכתיב אשר לו אלקים קרובים אליו בציבור, והא דכתיב קראוהו בהיותו קרוב ביחיד. ואימתי הוא קרוב ליחיד, בעשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים. **ויהי כעשרת הימים ויגוף ה' את נבל.** אמר רב כנגד י' לגימות שנתן נבל לעבדי דוד. **ובראש שנה כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון,** שנאמר היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם. הכא תרגימו כבני אימרנא (כבני אימרונא) פי' כבני כבשים העוברים על ידי מונה. **אמר ר' יוחנן וכולן נסקרין בסקירה אחת.** פיר' מביט, כל באי עולם מביט להם בהבטה אחת ומבין כל מעשיהן. אמר רב נחמן בר יצחק תנינא להא דר' יוחנן דתנן כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון, שנאמר היוצר יחד לבם, ופירוש היוצר רואה יחד לבם של כל באי עולם, ומבין אל כל מעשיהם, ודן אותם כל אחד לפי מעשיו. **מתני'.** על ששה חדשים שלוחין יוצאין על ניסן מפני הפסח כול'. ואקשינן וליפקו שלוחין נמי בתמוז ובטבת, מפני הצומות שיש בהן.

א) עי' בערוך ערך גרדום שכתב ס"א גרדין פי' מעלות שעושין לדיינין שיושבין עליהן כו'. ובלעז מעלה גראדין עכ"ל ונראה דלזה כוון רבינו ג"כ.

SHAS MOZNAIM